

Ár 2013, föstudaginn 20. september er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 56/2013**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 10. júní 2013, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 3. júní 2013. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 11. júní 2013, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 5. júlí 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 11. júlí 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust ekki frá sóknaraðila.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 20. september 2013.

II.

Málsatvik.

Þann 27. júlí 2012 sendi umboðsmaður skuldara tölvupóst til varnaraðila fyrir hönd sóknaraðila þar sem fram kom að hún hefði tekist á hendur ábyrgð vegna lánveitingar nr. X. Óskaði embættið eftir stöðu lánsins, afriti af lánaskjali og fylgigögnum lánveitingar, sbr. greiðslumat, sjálfskuldarábyrgðaryfirlýsingu, skilmálabreytingum o.s.frv. Þá var óskað eftir því að umrædd ábyrgðaryfirlýsing yrði skoðuð og rökstudd afstaða tekin til gildis hennar.

Þann 29. ágúst 2012 minnti umboðsmaður skuldara á framangreinda fyrirspurn í tölvupósti. Enn var fyrirspurnin ítrekuð með tölvupósti, dagsettum 22. október 2012.

Þann 6. nóvember 2012 sendi umboðsmaður skuldara varnaraðila tölvupóst þar sem fram kom að afstaða varnaraðila hefði ekki fengist, þrátt fyrir fjölmargar ítrekanir.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 3. júní 2013.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili kvartar yfir því að varnaraðili hvorki sendi umbeðin gögn né svari fyrirspurnum umboðsmanns skuldara og því viti hún ekki hvort ábyrgð hennar sé góð og gild eður ei. Vísar sóknaraðili til þess að hún hafi óskað eftir að kannað yrði gildi ábyrgðar sem hún hafi tekið að sér. Umboðsmaður skuldara hafi óskað eftir gögnum og rökstuðningi fyrir hennar hönd en þrátt fyrir ítrekanir hafi hvorki fengist svör né gögn frá varnaraðila.

Sóknaraðili vísar til þess að samkvæmt samkomulagi um notkun sjálfskuldarábyrgða frá 1. nóvember 2001 hafi verið kveðið á um mat á greiðslugetu skuldara. Fjármálastofnunum hafi verið gert skylt að greiðslumeta skuldara þegar ábyrgð ábyrgðarmanns á skuldum viðkomandi skuldara væri yfir kr. 1.000.000, sbr. 3. gr. og 4. gr. samkomulagsins.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili bendir á að í kvörtun sóknaraðila komi fram að hún hafi leitað til umboðsmanns skuldara, líklega í þeirri von að fá aðstoð vegna fjárhagsvanda. Umleitun sóknaraðila virðist hafa endað með því að starfsmaður umboðsmanns skuldara hafi ráðlagt henni að leita til úrskurðarnefndarinnar þar sem starfsmaðurinn hafi ekki náð sambandi við bankann. Varnaraðili kveðst vera í daglegum samskiptum við starfsmenn umboðsmanns skuldara og sé öllum erindum svarað skipulega. Líkleg skýring á þessu máli sé að einhver misskilningur hafi orðið um hver myndi svara þessari fyrirspurn en vegna sumarfría starfsmanna sé ekki hægt að slá því föstu hvers vegna starfsmaður umboðsmanns skuldara hafi ekki fengið svar. Vegna þessara tíðu samskipta hafi starfsmenn umboðsmanns skuldara tölvupóstföng og símanúmer þeirra starfsmanna sem sinni þessum fyrirspurnum og séu samskiptin eins og best verði á kosið. Varnaraðila þyki umhugsunarvert að starfsmaður umboðsmanns skuldara hafi ekki fylgt fyrirspurn sinni eftir með símtali eða haft samband með öðrum hætti en hann hafi gert. Jafnframt að hann hafi svo vísað umbjóðanda sínum á úrskurðarnefndina af þessu tilefni. Eflaust hafi það haft mikil óþarfa óþægindi fyrir sóknaraðila og kostnað fyrir úrskurðarnefndina.

Varnaraðili bendir á að í tölvupósti starfsmanns umboðsmanns skuldara komi fram að sóknaraðili hafi tekist á hendur ábyrgð vegna lánveitingar nr. X þar sem aðalskuldari hafi verið A. Óskað hafi verið eftir gögnum tengdri þeirri lánveitingu og afstöðu um hvort bankinn teldi ábyrgðina gilda. Varnaraðili kveðst hafa gert ítarlega leit í gögnum bankans að lánveitingu með númerið X án þess að það hafi skilað árangri. A virðist ekki hafa verið lántaki að láni með slíkt númer og sé M ekki skráð, hvorki sem lántaki né skuldari á láni með það númer. Það lánsnúmer virðist ekki vera til í skráum varnaraðila og mögulega hafi starfsmaður umboðsmanns skuldara misritað það eða haft rangar upplýsingar undir höndum. Til þess að leggja mat á gildi ábyrgðarinnar þyrfti varnaraðili að fá nánari upplýsingar um skuldina en sóknaraðili virðist ekki vera í ábyrgð fyrir neinu láni sem A sé skráður skuldari að hjá varnaraðila.

V.

Niðurstaða.

Samkvæmt 5. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er það skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því að viðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálafyrirtæki. Markmið reglunnar er að sporna við því að mál séu borin undir nefndina án þess að fyrir liggi að ágreiningur sé um sakarefnið.

Fyrir liggur að umboðsmaður skuldara hefur reynt að ná sambandi við varnaraðila f.h. sóknaraðila í gegnum tölvupóst sem ekki var svarað þrátt fyrir ítrekaðar tilraunir, Verður að leggja til grundvallar að sóknaraðili hafi borið mál sitt upp við varnaraðila. Kröfugerð sóknaraðila bendir þó til þess að ekki sé ljóst hvort fyrir liggi ágreiningur um sakarefni, sbr. úrskurðir úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki nr. 194/2012 og 202/2012.

Í 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um mál sem nefndin fjallar ekki um. Samkvæmt b-lið 6. gr. samþykktanna fjallar nefndin ekki um kröfu viðskiptamanns sem ekki verður metin til fjár. Samkvæmt e-lið 6. gr. samþykktanna fjallar nefndin ekki heldur um mál, sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar.

Krafa sóknaraðila í máli þessu virðist lúta að því að umboðsmaður skuldara hafi ekki fengið umbeðin gögn og að fyrirsurnum um gildi meintrar ábyrgðar hennar hafi ekki verið svarað. Sóknaraðili hefur enga beina fjárkröfu uppi á hendur varnaraðila í málinu og verður krafa hennar eins og hún er fram sett ekki metin til fjár. Þá er kröfugerðin einnig óskýr og málið illa upplýst. Hefur nefndin engar forsendur til þess að taka afstöðu til þeirrar ábyrgðar sem sóknaraðili fullyrðir að hún hafi gengist í fyrir láni X, en varnaraðili kannast ekki við.

Í ljósi alls framangreinds verður ekki hjá því komist að vísa málinu frá, sbr. b- og e-liði 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 20. september 2013.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir